

УДК 343.31+343.35

DOI <https://doi.org/10.32782/npuuola.v32.2023.3>*А. В. Боровик*

МЕТА ЯК ОБОВ'ЯЗКОВА ОЗНАКА СУБ'ЄКТИВНОЇ СТОРОНИ ПОСЯГАНЬ НА ПРЕДСТАВНИКІВ ВЛАДИ

Постановка проблеми. Однією з особливостей посягань на представників влади є наявність мотиву та/або мети вчинення зазначених деліктів, пов'язаних з виконанням потерпілими службових обов'язків. У кожному кримінальному правопорушенні, передбаченому ст. 342, 343, 345, 347, 348, 349, 350, 352 КК України, існує вказівка на мотив або мету з якою мають вчинятися ці делікти. Тому для складів зазначених кримінально протиправних діянь ці ознаки суб'єктивної сторони є обов'язковими. Саме вони допомагають відмежувати посягання на представників влади від інших злочинів і кримінальних проступків. Водночас із встановленням цих ознак, їх розмежуванням у правозастосвній діяльності виникає чимало труднощів.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Актуальні проблеми кримінальної відповідальності за посягання на представників влади знайшли відображення у працях Г.Є. Болдаря, Л.П. Брич, А.С. Габуди, Н.О. Гуторової, Ю.П. Дзюби, Л. В. Дороша, О.О. Дудорова, О.В. Зайцева, І.М. Залялової, О.О. Кашкарова, В.А. Клименка, В.О. Навроцького, В.І. Осадчого та інших. Водночас низка питань у цій сфері залишаються недостатньо дослідженими або дискусійними, а тому потребують подальших наукових розвідок.

Мета статті полягає у дослідженні мети як обов'язкової ознаки суб'єктивної сторони посягань на представників влади з метою виявлення проблем у цій сфері та розроблення пропозицій щодо їх розв'язання.

Виклад основного матеріалу. У теорії кримінального права мету визначають як результат, якого прагне досягти винний, учиняючи посягання (В.О. Навроцький) [1, с. 301], уявну модель майбутнього результату, те, до чого прагне особа, учиняючи злочин (Р.В. Вереша) [2, с. 147] або свідоме відображення у конкретизованих і найбільш істотних рисах уявного образу бажаного майбутнього результату, який визначає загальний характер і системну впорядкованість актів злочинного діяння і може бути предметним або спрямованим на вчинення конкретного діяння (Р.В. Вереша) [3, с. 412], певне уявлення про бажаний результат, заради досягнення якого особа вчиняє суспільно небезпечне діяння (В.А. Ломако та

М.І. Панов) [4, с. 201]. Тобто це той результат якого прагне досягти особа, яка вчиняє кримінальне правопорушення і заради якого фактично вчиняється кримінально протиправне діяння.

З тлумаченням цієї ознаки суб'єктивної сторони кримінальних правопорушень проти представників влади у правозастовній діяльності виникає чимало труднощів.

Варто звернути увагу передусім на визначення мети у досліджуваних деліктах (див. таблицю).

Аналіз зазначених конструкцій засвідчує, що вони пов'язані з діяльністю представників влади і призначенні саме для відображення відповідного зв'язку між вчиненням деліктом і виконанням представником влади свої службових обов'язків.

Водночас важко не помітити, що в одних випадках для позначення такого зв'язку у диспозиції використано мету, а в других – мотив.

Посягання на представників влади можуть мати на меті:

1) примушування їх до виконання явно незаконних дій (ч. 3 ст. 342 КК України);

2) перешкоджання виконанню ними своїх обов'язків (ч. 1 ст. 343, ч. 1 ст. 344 КК України);

3) добитися від них прийняття незаконного рішення (ч. 1 ст. 343, ч. 1 ст. 344 КК України);

4) спонукання державної чи іншої установи, підприємства, організації або службової особи вчинити або утриматися від вчинення будь-якої дії як умови звільнення представника влади або працівника правоохоронного органу як заручника (ч. 1 ст. 349 КК України).

Примушування до виконання явно незаконних дій (ч. 3 ст. 342 КК України) – це пред'явлення вимоги потерпілим всупереч їх волі вчинити дії, які абсолютно очевидно не відповідають вимогам закону.

Таблиця

Конструкції, що використовуються під час формулювання мети посягань на представників влади

Стаття КК України	Частина статті КК України	Конструкції, що використовуються під час формулювання ознак суб'єктивної сторони кримінальних правопорушень
342	3	примушення осіб, передбачених ч. 1, 2 ст. 342 КК України до виконання явно незаконних дій
343	1	з метою перешкодити виконанню службових обов'язків працівником правоохоронного органу, працівником органу державної виконавчої служби чи приватним виконавцем, здійсненню судово-експертної діяльності судовим експертом або добитися прийняття незаконного рішення
344	1	з метою перешкодити виконанню державним діячем службових обов'язків або добитися прийняття незаконних рішень
349	1	з метою спонукання державної чи іншої установи, підприємства, організації або службової особи вчинити або утриматися від вчинення будь-якої дії як умови звільнення представника влади або працівника правоохоронного органу як заручника

У судовій практиці випадки кваліфікації кримінального правопорушення за ч. 3 ст. 342 КК України трапляються дуже рідко. *Наприклад, у вироку Мукачівського суду Закарпатської області від 11 грудня 2018 р. Особу-3 засуджено за ч. 3 ст. 342 КК України, оскільки він вчинив опір з метою примусити працівників поліції не складати відносно його знайомого протокол про адміністративне правопорушення [5].* Водночас в інших аналогічних випадках кваліфікація здійснюється за ч. 2 ст. 342 КК України. *Наприклад, Могилів-Подільський міськрайонний суд Вінницької області у вироку від 26 травня 2022 р. кваліфікував за ч. 2 ст. 342 КК України як опір працівникові правоохоронного органу під час виконання ним службових обов'язків дії Особи-1, який вчинив активні дії (штовхав та ловив за руки, спричинивши легкі тілесні ушкодження), що перешкоджали поліцейському Особі-4 посадити до службового автомобіля правопорушника Особу-2 (керував транспортним засобом у стані алкогольного сп'яніння) та доставити його до відділу поліції для складання протоколу про адміністративне правопорушення [6].*

Ще один випадок кваліфікації вчиненого за ч. 3 ст. 342 КК України мав місце у вироку Жовтневого районного суду м. Кривого Рогу Дніпропетровської області від 22 березня 2021 р. *Особу-3 визнано винуватим у вчиненні кримінальних правопорушень, передбачених ч. 2 ст. 296, ч. 3 ст. 342 КК України. Особа-3 вчинив хуліганські дії, а також відштовхував від себе працівників поліції, хапав їх за одяг, ігнорував законні вимоги припинити хуліганство, штовхав правоохоронців та активно протидіяв законній вимозі одягти кайданки, здійснював спробу вирватись. Одному поліцейському спричинено тілесне ушкодження середнього ступеню тяжкості [7].* Кваліфікації злочинів за ч. 3 ст. 342 КК України в обох вироках є сумнівною, адже правоохоронцям перешкоджали виконанню своїх службових обов'язків і примус до виконання явно незаконних дій стосувався примусу до невиконання ними законних дій в межах своїх повноважень.

Перешкодити виконанню потерпілим службових обов'язків (ч. 1 ст. 343, ч. 1 ст. 344 КК України) означає не допустити початку цієї діяльності потерпілого, або зупинити вже розпочате потерпілим виконання його службових обов'язків [8, с. 1053]. Досить часто йдеться про прагнення суб'єкта кримінального правопорушення не допустити затримання та притягнення до відповідальності іншого правопорушника [9, 10], виявлення та вилучення слідів кримінального правопорушення [11, 12], встановлення і виявлення осіб, які вчинили кримінальне правопорушення [13, 14].

У певних випадках за ч. 1 ст. 343 КК України кваліфікують дії, які в інших випадках одержували кримінально-правову оцінку за ч. 3 ст. 342 КК України як опір, поєднаний з примушенням потерпілих до виконання явно незаконних дій. *Наприклад, у вироку Сквирського районного суду Київської області від 11 грудня 2019 р. Особу-1 визнано винною у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 343 КК України за те, що вона перешкоджала доставити затриманого Особу-7 до відділку поліції після вчинення ним злочину, за скоєння злочину, а саме стрільби по магазину з пневматичної зброї. Особа-1*

нецензурно виражався в адресу поліцейських, чим морально тиснув на них, відштовхував правоохоронців від автомобіля, в якому перебував затриманий Особа-7 та хапав руками поліцейських за формений одяг, тобто умисно протиправно вчиняв активні дії, пов'язані із моральним тиском на працівників поліції, з метою перешкодити їм виконанню службових обов'язків [15].

Викладене свідчить про труднощі тлумачення та розмежування окремих видів мети посягань на представників влади: примушування до виконання явно незаконних дій (ч. 3 ст. 342 КК України) та перешкодити виконанню потерпілим службових обов'язків (ч. 1 ст. 343 КК України). Це може свідчити про відсутність чітких критеріїв розмежування цієї ознаки суб'єктивної сторони кримінальних правопорушень, передбачених ч. 3 ст. 342 та ч. 1 ст. 343 КК України, або про позначення однієї і тієї ж мети цих деліктів різними конструкціями.

Прийняття незаконного рішення (ч. 1 ст. 343, ч. 1 ст. 344 КК України) – це прийняття в межах своєї компетенції рішень, які за своїм змістом суперечать чинному законодавству, або тих, які не входять до компетенції відповідної службової особи, яка є потерпілим від цього злочину [8, с. 1053]. Рішення державного діяча – це волевиявлення з використанням своїх повноважень, закріплене, як правило, у відповідному документі (нормативному акті: указі, постанові, наказі, розпорядженні тощо) і має правове значення [16, с. 773]. Незаконними є такі рішення потерпілого, які не відповідають вимогам, що містяться у законах та інших нормативних актах, а також рішення про неприйняття рішення з питання, яке він був зобов'язаний виконати [16, с. 773].

Вчиненням перешкоджання з метою прийняття незаконного рішення визнають вплив на поліцейського для нескладання останнім протоколу про адміністративне правопорушення [17, 18], вплив на поліцейського шляхом надання неправомірної вигоди для закриття кримінального провадження [19], вплив на працівника правоохоронного органу з метою безперешкодного перетину державного кордону України [20], вплив на поліцейського з метою уникнення у подальшому відповідальності за вчинення кримінального правопорушення [21].

Як бачимо окремі випадки кваліфікації кримінального правопорушення за ч. 1 ст. 343 КК України з урахуванням мети «прийняття незаконного рішення» (йдеться щонайменше про вплив з метою недопущення притягнення до відповідальності) в інших випадках кваліфікуються за цією ж частиною статті, однак з вказівкою на мету – «перешкодити виконанню потерпілим службових обов'язків» або за ч. 3 ст. 342 КК України враховуючи мету «примушування до виконання явно незаконних дій». Це ще раз підтверджує висловлену гіпотезу про труднощі тлумачення та розмежування різновидів мети у ст. 342, 343, 344 КК України.

Спонування державної чи іншої установи, підприємства, організації або службової особи вчинити або утриматися від вчинення будь-якої дії як умови звільнення представника влади або працівника правоохоронного органу як заручника (ч. 1 ст. 349 КК України) означає спонування зазначених суб'єктів до вчинення як законної, так і незаконної

дії. Вказана мета має альтернативний характер: спонукання може стосуватися як вчинення певної дії чи утримання від її вчинення.

Наприклад, відповідно до ухвали слідчого судді Печерського районного суду міста Києва від 06 листопада 2015 р. досудовим розслідуванням встановлено, що після призначення у 2014 році на посаду заступника Голови Дніпропетровської обласної державної адміністрації керівника апарату Особа-7 створив у м. Дніпропетровськ злочинну організацію для вчинення тяжких та особливо тяжких злочинів, а саме: заволодіння чужим майном шляхом зловживання службовою особою своїм службовим становищем за попередньою змовою групою осіб в особливо великому розмірі; захоплення та тримання як заручника представника влади з метою спонукання службової особи вчинити будь-які дії як умови звільнення заручника; незаконного заволодіння транспортним засобом за попередньою змовою групою осіб, що завдало значної матеріальної шкоди.

Крім того, після створення злочинної організації Особа-7 як її керівник безпосередньо приймав участь у злочинах, вчинюваних такою організацією.

Так, 14.08.2014 Особа-7 організував захоплення та тримання як заручника голови Державного агентства земельних ресурсів України Особу-11 з метою його спонукання до звільнення із займаної посади виконувача обов'язків начальника Головного управління Держземагенства у Дніпропетровській області Особу-12 та призначення на вказану посаду Особу-13. Його дії в частині захоплення Особи-11 кваліфіковано за ч. 4 ст. 28 ч. 3 ст. 27 ст. 349 КК України [22].

У контексті мети, описаної в ч. 1 ст. 349 КК України важливим є наступний випадок із судової практики. Приймаючи рішення про виправдання обвинувачених Особи-8 та Особи-9 за ст. 349 КК України, на підставі п. 3 ч. 1 ст. 373 КПК України у зв'язку з не доведенням, що в діянні обвинувачених є склад кримінального правопорушення, Луцький міськрайонний суд Волинської області виходив із того, що в судовому засіданні достатніх доказів того, що останні мали намір захопити як заручників працівників правоохоронного органу, не було. Відсутність такого наміру впливає з показань даних самими потерпілими та свідками, допитаними безпосередньо в судовому засіданні, а також з досліджених відеозаписів, зокрема, з мобільних телефонів потерпілих Особи-7, Особи-8 та з будинку АДРЕСА_3. З вказаних доказів вбачається, що обвинувачені Особи-8, Особи-9 не ставили потерпілим насильницьких вимог щодо заборони залишати відповідне місце перебування, не вчиняли заходів щодо унеможливлення цього, не спонукали працівників правоохоронних органів до скоєння будь-яких дій або утримання від скоєння таких дій, як обов'язкової умови їх звільнення, а внаслідок погрози застосування насильства змусили останніх лише залишити приміщення вказаного вище будинку [23].

Кваліфікація кримінальних правопорушень за ст. 349 КК України в обох випадках є сумнівною, оскільки відповідне спонукання адресувалося потерпілим, а не адресатам, визначеним у диспозиції цієї норми.

У тих випадках, коли адресат спонукання не міститься в диспозиції спеціальної норми, що стосується захоплення заручників, однак є в ст. 147 КК України, то вчинене пропонують кваліфікувати саме за ст. 147 КК України. Таке правило підтримують вчені в контексті кримінальної відповідальності як за ст. 349 КК України [8, с. 1065], так і за ст. 349-1 КК України [24, с. 142; 25, с. 152]. Однак як все ж таки бути, коли адресатом спонукання у ст. 147 чи 349 КК України є сам потерпілий? Такі дії очевидно слід кваліфікувати за ст. 146 КК України як незаконне позбавлення волі або викрадення людини.

Висновки. Підсумовуючи викладене варто зазначити, що законодавчі конструкції, що використовуються для позначення мети посягань на представників влади призначенні саме для відображення відповідного зв'язку між вчиненим деліктом і виконанням потерпілим своїх службових обов'язків.

Посягання на представників влади можуть мати на меті: 1) примушування їх до виконання явно незаконних дій (ч. 3 ст. 342 КК України); 2) перешкоджання виконання ними своїх обов'язків (ч. 1 ст. 343, ч. 1 ст. 344 КК України); 3) добитися від них прийняття незаконного рішення (ч. 1 ст. 343, ч. 1 ст. 344 КК України); 4) спонукання державної чи іншої установи, підприємства, організації або службової особи вчинити або утриматися від вчинення будь-якої дії як умови звільнення представника влади або працівника правоохоронного органу як заручника (ч. 1 ст. 349 КК України).

Значна кількість варіантів мети у посяганнях на представників влади ускладнює правозастосування. Досить часто одну й ту саму мету інтерпретують по-різному. Адже, наприклад, опір працівнику правоохоронного органу чи втручання в його діяльність з метою невиконання ним обов'язку щодо притягнення до адміністративної чи кримінальної відповідальності можна розглядати як їх явно незаконні діяння, прийняття ними незаконних рішень або перешкоджання виконання ними своїх обов'язків. Відтак, для цієї ситуації підходять усі три конструкції для позначення мети, що використовуються у ст. 342, 343, 344 КК України. З огляду на зазначене в контексті удосконалення кримінального законодавства мету в опорі представникам влади та втручанні в їх діяльність слід уніфікувати.

Література

1. Українське кримінальне право. Загальна частина : підручник / за ред. В.О. Навроцького. Київ : Юрінком Інтер, 2013. 712 с.
2. Вереша Р. В. Кримінальне право України. Загальна частина : навч. посіб. Київ : Алерта, 2014. 352 с.
3. Вереша Р.В. Проблеми суб'єктивної сторони складу злочину: дис. ... док. юрид. наук : 12.00.08. Київ, 2017. 583 с.
4. Кримінальне право України: Загальна частина: підручник / В.Я. Тацій, В.І. Тютюгін, В.І. Борисов та ін.; за ред. В.Я. Тація, В.І. Тютюгіна, В.І. Борисова. 6-те вид., перероб. і допов. Харків : Право, 2020. 584 с.
5. Вирок Мукачівського суду Закарпатської області від 11 грудня 2018 р. Справа № 303/5322/18. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/78453750>
6. Вирок Могилів-Подільського міськрайонного суду Вінницької області від 26 травня 2022 р. Справа № 138/700/22. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/104474989>

7. Вирок Жовтневого районного суду м. Кривого Рогу Дніпропетровської області від 22 березня 2021 р. Справа №212/9520/20. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/95684901>
8. Науково-практичний коментар Кримінального кодексу України / [А. М. Бойко, Л. П. Брич, О. О. Дудоров та ін.] ; за ред. М. І. Мельника, М. І. Хавронюка. [10-те вид., переробл. та доповн.]. Київ : Дакор, 2018. 1360 с.
9. Вирок Малиновського районного суду м. Одеси від 04 лютого 2022 р. Справа № 521/261/22. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/102957659>
10. Вирок Київського районного суду м. Полтави від 08 лютого 2021 р. Справа № 552/4012/20. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/94705405>
11. Вирок Рокитнівського районного суду Рівненської області від 20 січня 2022 р. Справа № 571/1658/21. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/102606343>
12. Вирок Рокитнівського районного суду Рівненської області від 13 жовтня 2021 р. Справа № 571/1259/21. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/100323283>
13. Вирок Зарічненського районного суду Рівненської області від 19 червня 2019 р. Справа № 561/448/19. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/82478095>
14. Вирок Зарічненського районного суду Рівненської області від 22 жовтня 2019 р. Справа № 5 61/667/19. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/85094693>
15. Вирок Сквирського районного суду Київської області від 11 грудня 2019 р. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/86686511>
16. Науково-практичний коментар до Кримінального кодексу України / відп. ред. С. С. Яценко. 2-ге вид., переробл. та доповн. Київ : А.С.К., 2002. 968 с.
17. Вирок Ужгородського міськрайонного суду Закарпатської області від 12 грудня 2019 р. Справа № 308/12826/19. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/86287585>
18. Вирок Ужгородського міськрайонного суду Закарпатської області від 05 січня 2021 р. Справа № 308/11177/21. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/101651532>
19. Вирок Білопільського районного суду Сумської області від 21 листопада 2022 р. Справа № 573/960/21. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/107464632>
20. Вирок Ужгородського міськрайонного суду Закарпатської області від 12 вересня 2022 р. Справа № 308/10319/22. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/105659090>
21. Вирок Ужгородського міськрайонного суду Закарпатської області від 10 листопада 2021 р. Справа № 308/12973/21. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/100953830>
22. Ухвала слідчого судді Печерського районного суду міста Києва від 06 листопада 2015 р. Справа № 757/41526/15-к. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/53747117>
23. Вирок Луцького міськрайонного суду Волинської області від 17 вересня 2018 р. Справа № 161/18251/17. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/76477422>
24. Посібник до навчального курсу щодо безпеки журналістів : навч. посіб. / [Вознюк А. А., Калиновський Б. В., Камінська Н. В. та ін.]. Рада Європи, 2021. 146 с.
25. Правові засади взаємодії військовослужбовців Управління державної охорони України з представниками засобів масової інформації: навчальний посібник / Горова О.Б. та ін. Ужгород: РІК-У. 2021. 224 с.

Анотація

Боровик А. В. Мета як обов'язкова ознака суб'єктивної сторони посягань на представників влади. – Стаття.

У статті на підставі аналізу наукової літератури та судової практики досліджено мету як обов'язкову ознаку суб'єктивної сторони посягань на представників влади з метою виявлення проблем у цій сфері та розроблення пропозицій щодо їх розв'язання.

На підставі порівняльного аналізу мети кримінальних правопорушень, передбачених ст. 342, 343, 344, 349 КК України, встановлено, що законодавчі конструкції, що використовуються для позначення мети посягань на представників влади призначенні саме для відображення відповідного зв'язку між вчиненням деліктом і виконанням потерпілим своїх службових обов'язків.

Посягання на представників влади можуть мати на меті: 1) примушування їх до виконання явно незаконних дій (ч. 3 ст. 342 КК України); 2) перешкоджання виконанню ними своїх обов'язків (ч. 1 ст. 343, ч. 1 ст. 344 КК України); 3) добитися від них прийняття незаконного рішення (ч. 1 ст. 343, ч. 1 ст. 344 КК України); 4) спонукання державної чи іншої установи, підприємства, організації або службової особи вчинити або утриматися від

вчинення будь-якої дії як умови звільнення представника влади або працівника правоохоронного органу як заручника (ч. 1 ст. 349 КК України).

Значна кількість варіантів мети у посяганнях на представників влади ускладнює правозастосування. Досить часто одну й ту саму мету інтерпретують по-різному. Адже, наприклад, опір працівнику правоохоронного органу чи втручання в його діяльність з метою невиконання ним обов'язку щодо притягнення до адміністративної чи кримінальної відповідальності можна розглядати як їх явно незаконні діяння, прийняття ними незаконних рішень або перешкоджання виконанню ними своїх обов'язків. Відтак, для цієї ситуації підходять усі три конструкції для позначення мети, що використовуються у ст. 342, 343, 344 КК України. З огляду на зазначене в контексті удосконалення кримінального законодавства мету в опорі представникам влади та втручання в їх діяльність слід уніфікувати.

Ключові слова: кримінальне правопорушення; мета кримінального правопорушення; суб'єктивна сторона кримінального правопорушення; кримінальна відповідальність; посягання на представників влади; опір; працівник правоохоронного органу; втручання у діяльність.

Summary

Borovyk A. V. Purpose as a mandatory feature of the subjective side of assaults on representatives of the authorities. – Article.

According to the analysis of scientific literature and judicial practice, the article examines the goal as a mandatory feature of the subjective side of assaults on representatives of the authorities in order to identify problems in this area and develop proposals for their solution.

According to the comparative analysis of the purpose of criminal offenses provided for in Art. 342, 343, 344, 349 of the Criminal Code of Ukraine, it was established that the legislative constructions used to indicate the purpose of assaults on representatives of the authorities are intended to reflect the appropriate connection between the committed delict and the victim's performance of his official duties.

Assaults on representatives of the authorities may be aimed at: 1) to force them to perform clearly illegal actions (Part 3 of Article 342 of the Criminal Code of Ukraine); 2) to prevent them from fulfilling their duties (part 1 of article 343, part 1 of article 344 of the Criminal Code of Ukraine); 3) to get them to make an illegal decision (Part 1 of Article 343, Part 1 of Article 344 of the Criminal Code of Ukraine); 4) to induce a state or other institution, enterprise, organization or official to commit or refrain from committing any act as a condition for the release of a representative of the authorities or an employee of a law enforcement agency as a hostage (Part 1 of Article 349 of the Criminal Code of Ukraine).

A significant number of options for the purpose of assaults on representatives of the authorities complicates law enforcement. Quite often, the same goal is interpreted differently. After all, for example, resistance to an employee of a law enforcement agency or interference in his activities for the purpose of non-fulfillment of his duty to bring him to administrative or criminal responsibility can be considered as their clearly illegal actions, their making illegal decisions or preventing them from fulfilling their duties. Therefore, for this situation, all three constructions for indicating the purpose used in Art. 342, 343, 344 of the Criminal Code of Ukraine. In view of the stated in the context of the improvement of the criminal legislation, the goal of resistance to the representatives of the authorities and interference in their activities should be unified.

Key words: criminal offense; the purpose of the criminal offense; the subjective side of a criminal offense; criminal liability; encroachment on representatives of the authorities; resistance; law enforcement officer; intervention in the activity.